

fordrer Ret til at sige, naar jeg kommer ud i Befolkningen: Jeg har intet Ansvar, fordi der er et Finansudvalg, som skal være vaagent og følge alt og vide alt, og det er dettes Fejl, at det ikke har vidst det. Jeg anerkender ikke Bærettigelsen for et Ministerium, ikke for noget som helst Ministerium, til at afholde Udgifter, som ikke ere bevilgede paa Finansloven, men jeg bebrejder ikke et Ministerium, at det gør det, naar vi have et Finansudvalg, som ikke ved, at det gør det. Finansudvalget skal vide Besked, og jeg protesterer for mit Vedkommende, jeg protesterer paa Rigsdagens Vegne eller i alt Fald paa Folketingets Vegne og i hvert Tilfælde paa de enkelte Medlemmers Vegne, mod at der lægges noget Ansvar paa os, paa mig, for, at der er afholdt en Bevilling, som ikke staa paa Finansloven, naar det Udvalg, som er sat til at vaage over det, ikke en Gang ved Besked med det. Jeg protesterer imod, at der væltes noget Ansvar over paa den enkelte for en Bevilling i Kraft af en Aftale eller en Praksis, som ikke har været gjort bekendt for Tinget, enten i et offentligt Møde eller i et lukket Møde. Vi kunne forlange, at Finansudvalget ved Besked med, hvad der passerer, at vore Udvalg repræsentere os paa en saadan Maade, at vi kunne gaa ud til Vælgerne og sige, at vi kunne være det bekendte. Vi staa til Ansvar for Bevillingsmyndigheden, og det er sandt for Dyden paa vore Vegne, at Finansudvalget skal handle. Det har ikke vidst Besked med, hvad der er sket, og Ministeren har været berettiget til i Kraft af disse Aftaler at følge denne Praksis. De Herrer have ikke vidst, hvad der er sket.

**Martin Madsen:** Det, der kalder mig frem, er ikke saa meget de Opfordringer, der ere rettede fra forskellige Sider, thi den Gruppe, hvortil jeg hører, har jo sin Mand i Udvalget, og det maa altsaa nærmest være hans Sag at svare derpaa. Men der er en Sag, som jeg Gang paa Gang har taget frem, naar der har været Lejlighed dertil, det er Finansudvalgets Optræden som Overrigsdag og Velfærdsudvalg. Jeg har til enhver Tid beklaget, at man fandt sig deri, thi det er forkert. Nu er der vel sagt fra det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), at de Aftaler og Overenskomster, som blive sluttede, altid ske under Forudsætning af, at de forskellige Grupperes Medlemmer forhandle med deres Grupper og faa deres Indvilligelse og Sanktion til at slutte sig dertil, og det er

vistnok ogsaa ofte Tilfældet, men det er ingenlunde altid. Der foreligger ikke noget som helst Mandat eller nogen Forpligtelse for de vedkommende til at handle for deres Grupper. Jeg kan med andre Ord ikke paa nogen Maade godkende den Slags Aftaler, og det viser sig ogsaa nu, at de, der hidtil have været tilbøjelige til at forsvare disse Aftaler som noget, der egentlig var det eneste saliggørende, staa nu og beklage disse Aftaler. Nu staa de ved denne Lejlighed og ere i det hele enige om, at det er yderst uheldigt, at de have maattet støtte sig til Aftaler fra Finansudvalgets Side, Aftaler, som Finansudvalget har sluttet med Ministeren.

Foruden denne Grund til, at jeg har taget Ordet, er der ogsaa en anden, som jeg senere skal berøre, idet jeg gør opmærksom paa, at her er endnu et eklatant Eksempel paa det uheldige i denne Praksis, som jeg synes, vi skulde komme bort fra. Naar det ærede Medlem, der repræsenterer den Gruppe, hvortil jeg hører, i Finansudvalget, ikke har taget Ordet, kan jeg godt tænke mig en Forklaring, og den kan ligge deri, at han slutter sig til de Ændringsforslag, der ere stillede saavel om den specielle Bevilling som om den større Bevilling, der opføres til Indtægt, saa at han formodentlig ikke finder nogen Grund til at tage Ordet. Jeg for mit Vedkommende har en Grund dertil — jeg taler kun paa mine egne Vegne — nemlig den, at jeg vil sige min Mening om selve Sagen.

Jeg vil da først complimentere de Herrer, der have været saa elskværdige at give forhenværende Konseilspræsident Hørring den Opregnsning, som han har faaet her igennem. Jeg vil sige, den er ikke saa ringe endda, men den er større, naar man ser Sagen til Bunds. Thi Forholdet er jo dette, at Konseilspræsident Hørring handlede paa et givet Tidspunkt under Indtrykket af en bestemt Situation, saaledes, at han maatte være i den Tro, at det var en absolut Nødvendighed at træffe de Forsvarsforanstaltninger, som han gjorde. Jeg vil sige, at der foreligger ikke noget med Hensyn til de Bevillinger, der her ere brugte, der præciserer en saa absolut Nødvendighed for deres øjeblikkelige Udførelse, som den daværende Minister kunde have haft til Grund for sine Foranstaltninger. Hvis man ser Sagen fra den Side, vil man indrømme, at det er en betydelig Opregnsning for ham. Jeg skal i øvrigt slet ikke blande mig i de kæmpende Parters Strid, det er, om jeg saa maa sige, ret behæge-